

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΙΕΡΟΜΠΕΡ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟ

‘Ο Γασπάρ Μετρό, ἐργάτης σὲ παπουτσιδίκον, ἦταν παντρεμένος ἐδῶ καὶ ὀκτὼ χρόνια. ‘Ενας σὺνζυγος εἶνε γνωστὸν ὅτι πρέπει νὰ εἶνε ἡ παράδεισος ἢ τοῦλάχιστον γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μείνῃ πιστὸς στὴ γυναῖκα του παραπάνω ἀπὸ δύο χιλιάδες ἐνιακόσιες εἰκοσι τέσσερις μῆρες. Τὴν δευτέρα Μαῖον, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ πάῃ σὲ μάγαζι τὸν, σκέφθηκε :

— Δὲν ἔχει, δὲν ἔχει, βαρέθηκα πὺν νὰ εἶμαι πιστός. Δὲ λέω πῶς θ’ ἀπατήσω τὴ γυναῖκα μου δὺν φορές, μιὰ φορὰ ὅμως πρέπει ἐξάπαντος νὰ τὴν ἀπατήσω, καὶ σήμερον κιόλας !

Σ’ ὅλο τὸ δρόμο, ἀπὸ τὸ σπίτι σὲ μάγαζι, δὲν ἔπαυε νὰ σκέπτεται μὲ τὴν τρόπο θὰ κατὰφερνε τὸν καταστηματοῦν γιὰ τὸν ἀφῆνε λίγες ὥρες ἐλεύθερο σὲ διδασκίματα τῆς ἡμέρας. Νάλεγε πῶς παντρεμένος ἦ ἀδελφότης καὶ δὲν μποροῦσε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ γάμο τῆς ; Αὐτόναι. Τὸ ἀφεντικό του ἤξερε ὅτι ἦταν μοναχοπαίδι... Νάλεγε πῶς ἦταν ἐποχρεωμένος νὰ πάῃ σὲ κηδεία τῆς γιανίας του ; Αὐτόναι. Τὸ ἀφεντικό του ἤξερε ὅτι εἶχε χροὶ ἀπὸ καιρὸ καὶ τίς δύο του γιανιάδες. Καὶ κάθε ἀνθρώπος, ἀλλοίμονο ! δὲν ἔχει παρὰ δύο μόνο γιανιάδες καὶ ὅχι τρεῖς !... ‘Όταν ἀνοιξε τὴν πόρτα τοῦ παπουτσιδίκου εἶχε ἦδη σκεφθεῖ εἰκοσι προφάσεις. Καμμὶ ὁμῶς δὲν τοῦ εἶχε φανεῖ ἱκανοποιητικὴ.

Δὲν μποροῦσε ὥς τόσο νὰ πῇ σὲ ἀφεντικό του : ‘Ακου νὰ σοῦ πῶ, κύρ Ἀντρέα, ἀφῆσέ με σήμερον τὸ ἀπόγευμα ἐλεύθερο σὲ παρακαλῶ, γιὰτὶ θέλω ν’ ἀπιζήσω στὴν γυναῖκα μου. Τὸ μόνο ποὺ εἶχε νὰ κάνει ἦταν ν’ ἀναβάλῃ γιὰ καταλλήλοτερο καιρὸ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν παρανόμων του πόθων.

Ἐξαφνα ὅμως τοῦ ἦλθε μιὰ καλὴ ἔμπνευσις :

— Ἀφεντικό, ἐπιθύσεις, μ’ ἔνα ὕψος θλιβερό, ἀφεντικό, σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μ’ ἀφήσῃς λίγες ὥρες ἐλεύθερο... Κάνε μου τὴ χάριν πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό... Ἐχὼ τὴν ιδέα, καὶ ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, ἢ Λουκία, ἢ γυναῖκα μου, μὲ ἀπατᾷ... Καὶ θάθελα, ἐνῶ τοῦ λόγου τῆς νομίζῃ ὅτι βρισκομαι ἐδῶ πέρα, νὰ πεταχθῇ μιὰ στιγμή σπῆτι μου καὶ νὰ ἰδῶ τί κάνει ἡ προκομένη.

‘Ο κ. Βερνάρδος, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μικροῦ παπουτσιδίκου ὅπου ἐδούλευε ὁ Μετρό, ἤξερε καλὰ ἀπὸ περσιὰ, δὲν εἶχε ὅμως ποτὲ καταγίνει μὲ τὴ μελέτη τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς. Γι’ αὐτὸ καὶ ὅταν τὴν δευτέρα Μαῖον, κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Μετρό γύρισε σὲ μάγαζι καὶ ξανακάθισε στὴ θέσιν του εὐθυμὸς μάλλον καὶ εὐχαριστομένης, ὁ ἀγαθὸς κ. Βερνάρδος δὲν ὑποπτεύθηκε, ἀλλὰ σκέφθηκε ὅτι ὁ Μετρό εἶταν χαρούμενος γιὰτὶ εἶχε ἐξακριβώσει ὅτι ἡ γυναῖκα του δὲν τὸν ἀπατοῦσε. Ὡς τόσο δὲν ἀγῆρσε νὰ μῆθῃ ὅτι ὅταν μιὰ φορὰ φτωγῶς ἢ ἀμφιβολία στὴν καρδιά ἐνὸς σὺζύγου, δὲν μπορεῖ ὁ σὺνζυγος νὰ ξαναῦρη τόσο εὐκολὰ τὴν πίστιν αὐτοῦ.

Τὴν 8η Μαῖον, πράγματι ὁ Μετρό — ὁ Μετρό ὁ ὅποιος ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε σχηματίσει χωρὶς ἄλλο τὴν πεποιθὴσιν ὅτι ὅταν ἀπιστοῖται κανεὶς μιὰ φορὰ στὴ γυναῖκα του, δὲ χάθηκε ὁ κόσμος ἀν ἀπιστοῖται καὶ δευτέρην — τοῦ ἐδήλωσε μὲ φωνὴ ποὺ ἐπρόσδιε τὴν ἀγωνία του :

— Ἀφεντικό, γιὰ νὰ εἶμαι εὐκρινής, δὲν μπορέσα ν’ ἀνακαλύψω τίποτε τὸ θεϊκὸ, τίς προάλλες. Ὅμως ὅσο τὸ σκέπτομαι, τόσο μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ Λουκία μου σκαρτῶνει δουλειές. Αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν μπορεῖ νὰ βασιζέται. Πρέπει νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὰ πράγματα... Ἀφῆσέ με σὲ παρακαλῶ δύο ὥρες ἐλεύθερο...

Τὴν 15ην καὶ τὴν 21 Μαῖον, ὁ Μετρό — ὁ Μετρό ὁ ὅποιος εἶχε σχηματίσει χωρὶς ἄλλο ἐν τῷ μεταξὺ τὴν πεποιθὴσιν ὅτι ὅταν ἀπιστοῖται κανεὶς τὴν γυναῖκα του, δὲν χάθηκε ὁ κόσμος ἀν ἀπιστοῖται καὶ δευτέρην — τοῦ ἐδήλωσε μὲ φωνὴ ποὺ ἐπρόσδιε τὴν ἀγωνία του :

— Ἀφεντικό, ἀφεντικό, εἶμαι πάρα πολὺ δυστυχισμένος. Δὲν ἔχει, πρέπει νὰ βεβαιώθῃ τὴ μου φτάνει ἡ γυναῖκα μου. Καὶ κατὰ πῶς νὰ σοῦ πῶ ; — κατὰ μοῦ λέει πῶς ἀμέσως τὸ πρωτὶ, ὠρισμένως πῶς, θὰ καταφέρω νὰ μάθω ἀν ἡ Λουκία μὲ ἀπατᾷ ἢ ὀχι... Σὲ παρακαλῶ, ἀφῆσέ με δύο ὥρες ἐλεύθερο.

‘Όταν μπῆκε ὁ ‘Ιούλιος, ὁ ἀγαθὸς κ. Βερνάρδος ἀρχισε νὰ στενοχωριέται. Ὁ Μετρό εἶχε σχηματίσει ἐν τῷ μεταξὺ τὴν πεποιθὴσιν ὅτι ὅταν ἀπιστοῖται κανεὶς τὴν γυναῖκα του, τέσσερις φορὲς, δὲν θὰ κατέβῃ ἀπ’ τὸν θρόνον του ὁ Πάπας, ἀν τὴν ἀπιστοῖται καὶ πέντε, καὶ ὀκτὼ καὶ δέκα φορὲς ; Ποὶς ἔχει ! Ὅπως καὶ ἀν εἴη ὅμως τὸ πρᾶγμα γεγονός εἶνε ὅτι ἐδήλωσε σὲ τὸν ἀφεντικό του ὅτι οἱ ὑποφῆες του εἶχαν μεταβληθῇ σὲ βεβαιότητα. Δὲν τοῦ ἐφθανε

πῶς, νὰ ζητᾷ μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα, δύο καὶ τριῶν ὥρῶν ἀδείας. Ἐσυνείθισε, δύο φορὲς τὴν ἐβδομάδα, νὰ κλαίγεται, λέγοντας :

— Δὲν φθάνει, ἀφεντικό, ποῦ ἔμαθα ὅτι ἡ γυναῖκα μου μὲ ἀπατᾷ. Πρέπει ἀκόμη νὰ μάθω τώρα μὲ ποιὸν μὲ ἀπατᾷ, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ζητήσω διαζύγιον. Ἀφῆσέ με δύο ὥρες ἐλεύθερο.

‘Ο κ. Βερνάρδος, θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ διώξῃ τὸν Μετρό, καὶ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ μ’ ἕναν ἄλλον ἐργάτη, ἀνὸπαντρο καὶ τακτικώτατο. Ἀλλὰ δὲν εἶνε πάντα δυσάρεστο γιὰ ἕναν καταστηματοῦν νὰ χωρίζεται ἀπὸ ἕναν συνεργάτη, τὴν ἐπιδεικνύοντα τοῦ ὁποῖον ἐγκωμιάζει, ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, σὲ ὅλους τοὺς πελάτας του ; Προσπάθισε νὰ κάνει ὑπαμονή. Κάθε φορὰ ποῦ ὁ Μετρό τοῦ ζητοῦσε τὴν ἀδεία ν’ ἀπουσιοῖται, ἔλπιζε ὅτι θὰ ἦτον ἡ τελευταία. Συγχρόνως δὲν παρέλειπε νὰ τοῦ δίνει καὶ συμβουλές :

— Τί διήβολο, Μετρό, τοῦ λέγε, φανοῦ λίγο πὺν καπνίτσος. Ἀλλοῦ, δὲν θὰ τὴν πιάσῃς ποτέ, ἐπ’ αὐτοφώρῳ, κακομοίρη μου ! Σκέψου κατὰ κρῆνον. Σίτισέ τους καμμὶ παγίδα. Βρῆς κατὰ τέλος πάντων, ξέρω κ’ ἐγώ.

Κάθε φορὰ ὁ Μετρό συγκατένευε μὲ ὕψος ἀποφασιστικὸ, σὰ νὰ ἔλεγε : ‘Εννοια σου, ἀφεντικό, θὰ κάνω ὅπως λές. Δυστυχῶς ὅμως κάθε φορὰ ποῦ ἐγύριζε ἀπ’ τὴν μικρὴ τὸν ἐκστρατεία, ἐπιθύριζε, ἀπογοητευμένος :

— Ἀ, τὴ χίσα ! Τὴ χίσα !... Τί νὰ σοῦ κάνω... Εἶνε βλέψεις πονηρότερη ἀπὸ μένα... Κρίμα τοὺς κόπους μου ! Τὴν ἄλλην φορὰ ὅμως, ποῦ θὰ μοῦ πᾶει, ἐὰ τὴν πιάσω τὴν σιγίγγα.

Εἶχε περάσει ὁ ‘Ιούλιος, εἶχε περάσει καὶ ὁ Αὐγουστός. Τὴν 3ην Σεπτεμβρίου, τὴν στιγμήν ποῦ ἔριπ κιόλας φορὰ, ἀπ’ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐβδομάδος, ὁ Μετρό ζητοῦσε τὴν ἀδείαν νὰ λείψῃ δύο ὥρες, ὁ κ. Βερνάρδος, τοῦ εἶπε :

— Βέβαια δὲν εἶνε λάθος δικό σου παιδί μου, ποῦ πῆρες μιὰ ἐλπεινὴ, μιὰ χαμένη, μιὰ τιποτένια. Καταλαβαίνεις ὅμως ὅτι τόσο γιὰ μένα ὅσο καὶ γιὰ σένα εἶνε καιρὸς νὰ πάρῃ τέλος ἡ ἱστορία αὐτὴ.

— Χριστέ μου, καὶ βέβαια εἶνε καιρὸς. Βαρέθηκα νὰ κάνω τὸν κατόικο τοῦ κάκου !

‘Ο κ. Βερνάρδος ἐφάνηκε ὅτι ἐδίστασε πρὸς στιγμήν, κατόπιν ὅμως ἐξηκολούθησε :

— Εἶνε φανερό ὅτι ἀν ἐβλεπα πῶς θάφθανες μιὰ μέρα σ’ ἀποτέλεσμα, δὲ θὰ μνησχοῦν ποτὲ σὲ νου, ν’ ἀνακατενθῶ σὲς ὑποθέσεις σου. Ἀλλὰ νὰ, τί νὰ σοῦ πῶ, εἶδα πῶς μὲ ὅλη τὴν καλὴ σου θέλησιν, δὲ θὰ κατὰφερνες τίποτε... Γινόμενον πρᾶγμα ποῦ εἶνε εὐκόλο νὰ τὰ μαθῇ ὁλος ὁ κόσμος, ἐκτὸς ἀπ’ τὸν σὺνζυγο... Ζήτησα πληροφορίες. Ἐκᾶνα μιὰ διακριτικὴ ἐρευνα στὴ συνοικία σου. Ἐ λοιπόν, φτωχέ μου Μετρό, ἡ γυναῖκα σου σὲ ἀπατᾷ ἐδῶ καὶ τρία χρόνια καὶ ἔχεις μὲ ποιὸν ; Μὲ τὸ φίλο σου, τὸν Νέστορα Μπουλνέγκο, τῆς δημοκρατικῆς φροσύνης !... ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπει, κατακαίμενε μου !...

Τοῦ Μετρό τοῦφθε σὰν ταμπλάς. Νόμιζε πῶς ἔβλεπε ὄνειρο. Ἀλλ’ ὁ ἀγαθὸς κ. Βερνάρδος τοῦ χτύπησε χαϊδευτικὰ τὰ χέρια καὶ τοῦπε :

— Ἐλα, ἔλα, μὴν κάνης ἔτσι, Μετρό. Εἶνε μόλις τέσσερις ἢ ὡρα ἀκόμη. Ἡ γυναῖκα σου καὶ ὁ Νέστορας Μπουλνέγκος δὲν στανανώνονται σὲ σπῆτι σου, παρὰ μόνον στὰς πέντε καὶ μισή. Ἀν φύγῃς λοιπὸν ἀπὸ δῶ στὰς πέντε ἔχεις μὲ τὸ παραπάνω καιρὸ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν ἀστυνόμο !...

Στὸ “ΜΠΟΥΚΕΤΟ”, προσεχέστατα

Πῶς δηλητηριάζεται ἡ ἀνθρωπότης. Ἡ κοκαΐνη, ἡ μορφίνη, τὸ ὅπιον ! Ἡ ἱστορία τῶν δηλητηριῶν. Ἡ χοῆσις των. Τί γίνεται στὴν Εὐρώπῃ καὶ στὰς Ἀθήνας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Καὶ ποῦ θὰ σὰς καταπλήξῃ, θὰ σὰς συναρπάσῃ.

